

שואטעם ביזנס: מאמנות לאומנות

לוי מאטעם-כיונס הוא עסק מכניס, אחרת איך אפשר להסביר את העובד? זה שאנשים כה רבים עוסקים ומתעסקים בו?

והראיה: גם ציירת הופכת למעצבת בגדים.

את השינוי מאמנות לאומנות ערכה רינה אפשטיין, הציירת הפיגורטיבית מאיוור חיפה, שטרחה ובאה לתל-אביב יחד עם ארגון מחצולתיה מעשה ידיה, וכל זאת כדי להציג בויליה צנועה, לפני קהל צור פות צפוף, את דגמיה, העשויים רובם קטיפה סינית, שאותה היא רוכשת בשוקי העולם, המשולבת בצורה יפה עם תחרות לבנות, מלאכת-יד, שדלתה בבוידעמים העמוסים של שכונתיה הקשישות, וכן תוספת של כפתורי-אנטיקה מוזהבים, בני 50

ר"60 שנה, שאותם השיגה בחנות-כפתורים נידחת במחיר מציאה.

"בשבילי, כל דגם הוא יצירה מקורית ובילעדית, שבה אני משקיעה מחשבה ונשמה". רינה מתכננת, גוזרת ותופרת כמו ידיה.

עד כאן הכל יפה, אך התוצאה חובבנית למדי. הגיזרה אינה בדיוק גיזרה, והבגד אינו בדיוק מונח. מה שנקרא סטייל זרוק, או מדע בלתי-מדויק.

"וזהי לא קונפציה", היא מתגאה, או מה זה, אופנת-עילית?

לפי המחירים אפשר לחשוב כך. אך הנחתום מעיד על עיסתו: "המחירים הם לא זולים", היא אומרת. עבור סט של ז'קט וחצאית או מכנסיים, בתוספת תיק צד יפה, המבורך בחרוזים ובפייטים או במטבעות ועינבלים, תשלם אשה סך צנוע של 5000 שקל. סביר או יקר?

סוג א': בזיל הזול

גינס לאוהבים — כל זאת בשלל-צבעים, באיכות טובה ובחצי המחיר. מי עשה זאת ואיך הוא יכול לעשות זאת כשכולם בוכים ומקטרים על אינפלציה? מסתבר שהדבר אפשרי. הצעיר דני עטר, התכוון ללמוד מחשב-ביס, אך לפני חמישה חודשים נפלה לידין הזדמנות — הוצעה לו חנות גדולה שעברה שריפה. אז צץ בראשו הרעיון.

לכל המישיפחה

ולכל גוף עירום בשוק הפישפשים. יש שם הכל — מתחתונים לילדים עד גינס לאוהבים. לא בלי כסף, אבל לא יקר ובלי הנחות, מבטיח הנרי עטר (למטה), העסוק במילוי הסלסלות.

לש חברות טובות ויש חברות טורבות. הראשונות, כשנותנים להן מחמד אה על בגד, הן מייד אומרות: "אם היית יודעת איפה קניתי אותו וכמה הוא עלה לי, לא היית מאמינה. ממש פרוטות." ור באותה נשימה מוסיפות את המחיר ומכתיבות לך את הכתובת. האחרות, שקנו את הבגד במחיר מציאה אך מתביישות בכך, לא יתנו לך פרטים. התשובה תמיד מוכנה בפיהן: "המחירים היום ממש שיגעון, אבל מוכרחים להתלבש. נכון שבכירך המדינה פושטים את העור, אך יש שם מבוחר שובה לב. יותר טוב שלא תשאלי כמה עלתה לי חולצת הטריקו הזאת." להצהרה מתלווה חיוך של איך עבדתי עליה, הרי קניתי אותה ברחוב אלנבי, ליד השוק.

הכל

לכל אחד

רודאי שיש לי חברות מהסוג השני, אך נתמזל מזלי, שחברתי משתייכת לסוג הראשון. כשיש מציאות כלשהן היא מייד רצה לספר לי, לדווח, להראות. בזכותה הגעתי למקום הנקרא בור' לזל, השוכן כבוד ברחוב מרקוזה מס' 4 בשוק הפישפשים. כשמו כן הוא, לכל המישיפחה, לכל דצריך, במקום אפשר למצוא תחתונים לילדים, גרביים לאבות, מיכנסיים אופנתיות לאמהות, בגדי-גוף לנערת, חולצות-טניס לספורטאים ומיכנסים

בגד און

עשוי טריקו, שמי-חירו 190 שקל, עור-סה הדוגמנית לעת-מצוא שלי בצלאל.

קטיפה ותחרה

של רינה אפשטיין, הציירת הפיגורטיבית במוטיבים אופנתיים בינלאומיים, שמתהדרות בהן אופירה נבון, והליידי דיאנה. בתמונה: הדוגמניות קיטי ממן ושלומית אמיר. התחרה היא של הסבתא.